

Mevrouw de voorzitter, dames en heren ministers, collega's, ik zal het bondig houden, want de heer Caron zal straks nog het woord nemen om dit complexe dossier te bespreken. Tot nog toe heb ik hier eerder de complexiteit horen verwoorden dan echte tegenspraak gehoord. Wachtlijsten en de zorgsector in zijn geheel zijn complex. Wachtlijsten hebben bovendien de neiging om hardnekkig te zijn - wellicht hardnekkiger dan sommigen in het verleden hebben doen uitschijnen.

Positief is ongetwijfeld dat deze vorm van registratie een objectieve en vooral transparante weergave van het verschil tussen vraag en aanbod oplevert. Wachtlijsten zijn een middel, zoals een thermometer een middel is. Problematischer is wel dat we ons voortdurend moeten afvragen of we wel de juiste vragen stellen. Meten we de zorgbehoeften of de dekkingsgraad? In hoeverre hadden we een snellere daling mogen verwachten dankzij het wegwerken van dubbeltellingen? Wat is de invloed van een betere diagnosestelling, bijvoorbeeld met betrekking tot autisme en spectrumstoornissen? En, erg belangrijk: wat zou de inhoud zijn van de uitbreidingen die vanaf september 2006 effectief zijn gerealiseerd?

Deze vragen zouden ons kunnen verleiden tot een discussie over de fetisj van de cijfers, waardoor middel en doel met elkaar worden verward. Wachtlijsten op zich zijn geen verdienste, het wegwerken van wachtlijsten zonder aan de randvoorwaarden te voldoen is dat evenmin.

Ik verwijs naar de opsplitsing in urgentiecodes. Personen in urgentiecode één zouden binnen de maand een zorgantwoord moeten krijgen, in urgentiecode twee binnen de zes maand en in urgentiecode drie tussen de zes maand en de twee jaar. In de wachtlijsten die vandaag ter discussie staan, wordt enkel rekening gehouden met de urgentiecodes één en twee. Theoretisch zouden we dus de wachtlijsten kunnen wegwerken, door systematisch een lagere urgentiecode toe te kennen. Ik denk dat dit voor niemand de bedoeling kan zijn. Als sp.a willen we net niet ingaan op deze middelen-doel-omkering. De fundamentele vraag die we ons stellen, in het verleden gesteld hebben en blijven stellen is: in hoeverre zijn we goed op weg om personen met een handicap de zorg te bieden die ze zelf wensen. Die keuzevrijheid is voor ons essentieel.

50 percent van de mensen die vandaag op een wachtlijst staan, ontvangen reeds een of andere vorm van zorg. Alleen is die dus duidelijk niet altijd passend. Daarom willen we hier duidelijk de kaart trekken van zorgvernieuwing. Willen we echt alle zorgvragen adequaat beantwoorden, dan zullen we niet alleen meer zorg nodig hebben, we zullen ook meer zorgmaat nodig hebben. En in die zin baart het ons des te meer zorgen dat het aantal mensen dat wacht op een persoonlijke-assistentiebudget sneller stijgt dan de algemene wachtlijst. Bovendien stellen we vast dat niet alle persoonlijke-assistentiebudgetten ook worden aangewend. Zou een snellere prioriteitsstelling geen soelaas bieden om deze paradox te doorbreken? Ook stellen we vast dat de zwaarstzorgbehoevenden vaak het langst moeten wachten omdat de doorstroming in dit soort voorzieningen nu eenmaal trager gaat.

We willen dus volop inzetten op zorgvernieuwing die vertrekt vanuit de vragen en behoeftes van de persoon met een handicap. In die zin kan voor ons zorgvernieuwing niet gelijkgesteld worden met zorggradatie, in het onderzoek dat vandaag bezig is. Dit onderzoek richt zich immers naar een beperkt aantal zorgvormen en doelgroepen. De modulering die kan voortkomen uit de zorggradatie, zou dan wel de mogelijkheid bieden om in een of meerdere voorzieningen, delen van het zorgpakket in te kopen. Maar het blijft nog te veel aanbodgestuurd. Om het in beeldspraak te zeggen: het schooluniform wordt vervangen door een confectiepak, terwijl de persoon met een handicap een maatpak vraagt.

We steunen dus volop de lopende uitbreidingspolitiek en we zijn ervan overtuigd dat zorgvernieuwing nodig is om ook in de voorzieningen ruimte te creëren, in de eerste plaats voor de meestzorgbehoevenden. Dat vraagt middelen, dat vraagt tijd, meer tijd dan in het verleden is gebruikt. (*Applaus bij CD&V en sp.a-spirit*)